

Mala scena za najmlađe Predstave koje mogu zainteresirati i djecu od godinu i pol dana

“Kazalište bez aplauza” sve veći trend kod nas i u Europi

Kako bi približila kazalište najmlađoj publici, Mala scena počela je raditi “kazalište na razini dječjih očiju”

Petra Smoljak/VLM
petra.smoljak@vecernji.net

Mala scena jedino je hrvatsko kazalište koje na svojem repertoaru nudi predstave za publiku mlađu od dvije godine. Redatelj i glumac, Ivica Šimić iza sebe ima čak tri takve predstave koje, po svemu sudeći, postaju trend, kako u Hrvatskoj, tako i u inozemstvu. Nakon predstave “Priča o oblaku” i “Priča o kotaču”, nedavno je nastala i predstava “Priča o svjetlu”, u kojoj i sam glumi. Predstave su rasprodane i nekoliko mjeseci unaprijed. **Ima li smisla djecu u toj dobi uvoditi u svijet kazališta?**

Nakon Drugog svjetskog rata, u jednom siromašnom skloništu za bebe koje su ostale bez roditelja u Francuskoj, pedijatrice su bile očajne zbog visoke smrtnosti najmlađe djece. Bez lijekova i adekvatnih uvjeta, jedna od njih jednostavno je odlučila svako dijete ujutro i navečer staviti u naručje i pričati mu o životu. Smrtnost beba je pala 40 posto – isključivo zbog snage govora. Vi ne znate koliko daleko to dopire do djece, ali sa sigurnošću se

može reći da postoji vrlo konkretna dimenzija komunikacije. U toj dimenziji kazalište je sve samo ne nepotrebno.

Predstave na podu

Postoje “kazališta za najmlađu publiku” i “kazališta za djecu”, u čemu se ta dva teatra razlikuju?

Vidite, morate se barem malo staviti u vizuru djeteta. Na prvi bi se pogled reklo da čovjek uživa kad dođe u kazalište i vidi golemu scenu, raskošnu scenografiju i rekvizitu, te talentirane glumce na uzdignutom položaju u šarenim kostima. Djeci od godinu i pol takvo je iskustvo šok. Dovuku ih u zatamnjeni dvoranu, vide velike glumce kako glasno govore, njihovi ih kostimi prestraše... Da ne govorim o velikim lutkama koje znaju biti odvratne – slične ljudima, ali nisu ljudi. Sve je to u stanju napraviti kontraproduktivnu reakciju. Zato mi u „Maloj sceni“ težimo onome što Danci, nacija koja je vjerojatno najdalje otišla u razumjevanju teatra za mladu publiku, zovu „kazalište na razini dječjih očiju“. Kod nas se predstave odigrava-

Ivica Šimić jedini u Hrvatskoj radi na predstavama za jednoipolgodišnjake LUKA KLJUN/PIXELL

Od djeteta dobio najveći kompliment

■ Ivica Šimić od jednog je mališana dobio, kaže, najveći glumački kompliment. Naime, dječčić od godinu i pol koji, kako kaže teta, u vrtiću nikada ne spava, već stalno plač, toliko se opustio uz njega da je zaspao tijekom izvedbe. A takvo je povjerenje mališana dirnulo glumca i redatelja.

ju na podu, rekviziti i likovi su manji od djece, zbog čega se ona osjećaju sigurnije i otvorenija su za uspostavu odnosa spram toga što vide. Ja sam im kao pripovjedač ravnopravan pa ona ne prate predstavu sa strahom, već sa zanimanjem.

Dijalog s bebama

U svijetu stalno raste interes za ovo kazalište. Kako to tumačite?

Prvo, riječ je o specifičnoj publici koja uživa u takvom kazalištu i ima koristi od njega. Drugo, riječ je o priči „s onu stranu rampe“. Kazališni su umjetnici shvatili važnost tog neistraženog područja za njihovu vlastitu umjetnost. Dijalogom s bebama istražuju mogućnosti i ograničenja kazališta te njegove sposobnosti da komunicira. U tim se predstavama ne služi stereotipima, a jedan zanimljiv primjer je aplauz – starija djeca usvoje ga kao socijalnu konvenciju. Bebe to još ne čine, zbog čega se za teatar namijenjen njima i udomačio naziv „kazalište bez aplauza“. Danas u Europi čak eksperimentiraju i s prenatalnim kazalištem.

“Ako sam ravnopravan s djecom, onda ona nemaju straha